

WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI (czwarta izba)
z dnia 13 lipca 2005 r. *

W sprawie T-242/02

The Sunrider Corp., z siedzibą w Torrance, Kalifornia (Stany Zjednoczone), początkowo reprezentowana przez adwokata M. Brę, a następnie przez adwokata N. Dontasa, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona skarżąca,

przeciwko

Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), reprezentowanemu przez O. Waelbroecka i P. Geroukalosa, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

mającej za przedmiot skargę na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 30 maja 2002 r. (sprawa R 314/1999-1) wydaną w sprawie rejestracji słownego znaku towarowego TOP jako wspólnotowego znaku towarowego,

* Język postępowania: grecki.

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI
WSPÓLNOT EUROPEJSKICH (czwarta izba),

w składzie: H. Legal, prezes, P. Mengozzi i I. Wiszniewska-Białecka, sędziowie,

sekretarz: H. Jung,

po zapoznaniu się ze skargą złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 14 sierpnia 2002 r.,

po zapoznaniu się z odpowiedzią na skargę złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 20 grudnia 2002 r.,

po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 24 listopada 2004 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

- 1 W dniu 21 sierpnia 1997 r. skarżąca, spółka prawa amerykańskiego, złożyła w Urzędzie Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego.

2 Znak, o którego rejestrację wniesiono, to oznaczenie słowne TOP. Towary objęte zgłoszeniem należą do klas 5 i 29 w rozumieniu Porozumienia nicejskiego dotyczącego międzynarodowej klasyfikacji towarów i usług dla celów rejestracji znaków z dnia 15 czerwca 1957 r., zrewidowanego i zmienionego, i odpowiadają następującemu opisowi:

— klasa 5: „środki spożywcze na bazie ziół w formie kapsułki lub w proszku; suplementy diety na bazie ziół”,

— klasa 29: „suplementy diety na bazie ziół”.

3 Zgłoszenie zostało dokonane w języku greckim, natomiast jako drugi język wskazano angielski.

4 Pismem z dnia 19 marca 1998 r., sporządzonym w języku angielskim, ekspert poinformował zgłaszającą, w zastosowaniu art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, str. 1), że zgłoszony znak towarowy nie wydaje się spełniać wymogów rejestracji w charakterze wspólnotowego znaku towarowego.

5 W dniu 19 maja 1998 r. skarżąca przedstawiła uwagi. Zostały one sporządzone w języku angielskim. Skarżąca wskazała w szczególności, że jej znak towarowy uzyskał charakter odróżniający w następstwie używania na skalę światową i że w konsekwencji powinien on zostać dopuszczony do rejestracji na podstawie art. 7 ust. 3 rozporządzenia nr 40/94. Podniosła ona również, że znak towarowy TOP został już wcześniej zarejestrowany w Kanadzie, na Węgrzech, w Irlandii, w Korei,

w Tajlandii, jak również w Stanach Zjednoczonych, oraz że wnioski o rejestrację zostały złożone w Hong Kongu, w Indonezji, w Malezji i w Zjednoczonym Królestwie. Na poparcie swoich twierdzeń dołączyła kopie kilku świadectw rejestracji, jak również inne dokumenty, które zostały sporządzone w języku angielskim lub zostały przedłożone wraz z tłumaczeniem na ten język.

- 6 Faksem z dnia 9 kwietnia 1999 r. ekspert powiadomił skarżącą o decyzji z tego samego dnia w sprawie jej wniosku o rejestrację. Decyzja ta, sporządzona w języku angielskim, wskazywała, że odmówiono rejestracji zgłoszonego znaku towarowego, gdyż jest on pozbawiony charakteru odróżniającego w rozumieniu art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94 i dla określonych towarów ma on charakter opisowy w rozumieniu art. 7 ust. 1 lit. c) tego rozporządzenia. Decyzja wskazywała również, że środki dowodowe przedstawione przez skarżącą nie pozwalały na ustalenie, że omawiany znak towarowy uzyskał charakter odróżniający na podstawie art. 7 ust. 3 rozporządzenia nr 40/94.
- 7 W dniu 7 czerwca 1999 r. skarżąca wniosła odwołanie od decyzji z dnia 9 kwietnia 1999 r. Odwołanie to zostało sporządzone w języku angielskim.
- 8 W dniu 9 sierpnia 1999 r. skarżąca złożyła, w języku greckim, pisemne stanowisko przedstawiające podstawy odwołania, do którego załączyła jego tłumaczenie na język angielski, uściślając w piśmie przewodnim, że językiem postępowania rejestracyjnego jest język grecki, a tłumaczenie wspomnianego pisma na język angielski zostało przedłożone jedynie dla ułatwienia jego lektury.
- 9 Pismem z dnia 3 kwietnia 2000 r. sprawozdawca w tej sprawie przed Izbą Odwoławczą, K., wezwał skarżącą, po pierwsze, do przedstawienia jej interpretacji pojęcia „informacje pisemne”, określonego w art. 115 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94, i do uściślenia, czy używanie języka angielskiego w toku postępowania przed ekspertem stwarzało jej trudności, oraz po drugie, do przedstawienia uwag co do

stosowania art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia nr 40/94. Skarżąca została również poinformowana o możliwości przedstawienia nowych środków dowodowych na poparcie argumentu opartego na uzyskaniu przez oznaczenie charakteru odróżniającego w następstwie używania na podstawie art. 7 ust. 3 rozporządzenia nr 40/94.

- 10 Faksem z dnia 1 czerwca 2000 r., sporządzonym w języku angielskim, skarżąca przedłożyła Izbie Odwoławczej nowe środki dowodowe na podstawie art. 7 ust. 1 lit. b) oraz art. 7 ust. 3 rozporządzenia nr 40/94 i przedstawiła inne dokumenty, wszystkie sporządzone w języku angielskim.
- 11 Pismem z dnia 23 maja 2001 r., sporządzonym w języku angielskim, M. powiadomiła skarżącą, że z tą chwilą przejmuje ona sprawę jako sprawozdawca i że w tym dniu, na podstawie art. 11 rozporządzenia Komisji (WE) nr 216/96 z dnia 5 lutego 1996 r. ustanawiającego regulamin wewnętrzny izb odwoławczych OHIM (Dz.U. L 28, str. 11), wezwała prezesa OHIM do przedstawienia opinii odnośnie do interpretacji wyrażenia „informacje pisemne”, zawartego w art. 115 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94, oraz odnośnie do konsekwencji wiążących się dla OHIM z uznaniem obowiązku powiadamiania o swoich decyzjach w postępowaniach ex parte w języku, w którym dokonano zgłoszenia znaku towarowego.
- 12 W dniu 14 lutego 2002 r. wiceprezes OHIM odpowiedzialny za kwestie prawne przedstawił swoją opinię na podstawie art. 11 rozporządzenia nr 216/96. Opinia ta, sporządzona w języku angielskim, została przekazana skarżącej w dniu 15 lutego 2002 r. Skarżąca została wezwana do przedstawienia uwag do dnia 18 kwietnia 2002 r. Skarżąca nie zastosowała się do tego wezwania.
- 13 Decyzją Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 30 maja 2002 r., wydaną w sprawie R 314/1999-1 (zwaną dalej „zaskarżoną decyzją”) odwołanie zostało odrzucone.

- 14 W decyzji tej Izba Odwoławcza stwierdziła po pierwsze, odwołując się w szczególności do wyroku Sądu z dnia 12 lipca 2001 r. w sprawie T-120/99 Kik przeciwko OHIM, Rec. str. II-2235, pkt 61, że uprawnienie nadane OHIM w art. 115 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94, dotyczące możliwości wysyłania informacji pisemnych do zgłaszającego wspólnotowy znak towarowy w drugim języku przez niego wskazanym, należy interpretować w sposób zawężający i że nie obejmuje ono przyjętych w ramach procedury aktów o charakterze decyzyjnym (pkt 20–22 zaskarżonej decyzji). W konsekwencji stwierdziła ona, że w niniejszej sprawie, poprzez powiadomienie skarżącej o decyzji kończącej postępowanie w sprawie rozpatrywania zgłoszenia znaku towarowego w języku angielskim, mimo że dokonała ona zgłoszenia w języku greckim, ekspert naruszył art. 115 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94. Niemniej jednak Izba Odwoławcza stwierdziła, że użycie języka angielskiego nie naruszało prawa do obrony skarżącej, gdyż w korespondencji z ekspertem, a następnie w odwołaniu, skarżąca sama używała tego języka.
- 15 Po drugie Izba Odwoławcza uchyliła decyzję eksperta ze względu na brak uzasadnienia i naruszenie prawa do obrony przy stosowaniu art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94 oraz zarządziła na rzecz skarżącej zwrot opłaty za wniesienie odwołania. Na podstawie art. 62 ust. 1 rozporządzenia nr 40/94 Izba Odwoławcza rozpoznała wniosek skarżącej o rejestrację co do istoty i odrzuciła go ze względu na charakter opisowy i brak charakteru odróżniającego zgłoszonego znaku towarowego, a także ze względu na brak dowodów pozwalających na ustalenie, że uzyskał on charakter odróżniający w następstwie używania.

Żądania stron

- 16 Skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji z wyłączeniem części, w której uwzględniono jej żądanie uchylenia decyzji eksperta z dnia 9 kwietnia 1999 r. oraz zarządziło zwrot opłaty za wniesienie odwołania,

- zobowiązanie OHIM do zwrotu kosztów tłumaczenia poniesionych przez nią w ramach postępowania przed ekspertem i Izbą Odwoławczą,

- pomocniczo, zobowiązanie OHIM do zapłaty odszkodowania za szkody poniesione w następstwie przewlekłości postępowania przed Izbą Odwoławczą,

- obciążenie OHIM, w każdym przypadku, kosztami postępowania, wraz z kosztami poniesionymi w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą.

17 OHIM wnosi do Sądu o:

- oddalenie skargi,

- obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

W przedmiocie wniosku o żądanie stwierdzenia nieważności decyzji

18 Skarżąca podnosi na poparcie swego żądania stwierdzenia nieważności w istocie pięć głównych zarzutów. Pierwszy zarzut oparty jest na naruszeniu art. 115 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94. W drugim zarzucie skarżąca podnosi przewlekłość postępowania. Trzeci zarzut dotyczy naruszenia prawa do obrony. Czwarty zarzut

oparty jest na naruszeniu obowiązku uzasadnienia. Piąty zarzut opiera się na naruszeniu art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia nr 40/94.

- 19 Pomocniczo skarżąca podnosi szósty zarzut, oparty na naruszeniu art. 7 ust. 3 rozporządzenia nr 40/94.

W przedmiocie zarzutu pierwszego, opartego na naruszeniu art. 115 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94

Argumenty stron

- 20 Zdaniem skarżącej zaskarżona decyzja stanowi naruszenie prawa, ponieważ po pierwsze Izba Odwoławcza błędnie stwierdziła, że decyzja eksperta nie podlegała uchyleniu ze względu na naruszenie art. 115 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94, z uzasadnieniem, że używanie języka angielskiego w tej decyzji, jak również w toku postępowania przed ekspertem, nie naruszyło jej prawa do obrony. Podnosi ona, że używanie języka angielskiego zostało jej narzucone przez OHIM, mimo że językiem postępowania był grecki. Skutkowało to utrudnieniem skorzystania przez nią z prawa do obrony i zmuszało ją do zlecenia tłumaczenia wszystkich pism procesowych, narażając ją na dodatkowe koszty.
- 21 Po drugie zdaniem skarżącej zaskarżona decyzja narusza podstawowe wymogi formalne, gdyż Izba Odwoławcza sama wciąż zwracała się do niej w języku angielskim. W szczególności skarżąca podkreśla, że pismo z dnia 3 kwietnia 2000 r., którym pierwszy sprawozdawca wezwał ją do zajęcia stanowiska odnośnie do pewnej liczby pytań dotyczących znaczenia art. 115 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94

i zastosowania art. 7 ust. 1 lit. b) i c) oraz art. 7 ust. 3 tego rozporządzenia, zostało sporządzone w języku angielskim. Jednocześnie zauważa ona, że pismo z dnia 23 maja 2001 r., którym nowy sprawozdawca w sprawie poinformował ją o wezwaniu prezesa OHIM do przedstawienia opinii na podstawie art. 11 rozporządzenia nr 216/96, jak również pismo z dnia 14 lutego 2002 r., wystosowane przez tego ostatniego w odpowiedzi na to wezwanie, także zostały sporządzone w języku angielskim.

- 22 Z uwagi na systematyczne używanie przez Izbę Odwoławczą w korespondencji ze skarżącą języka angielskiego, uznała ona, że jest zobowiązana do udzielania odpowiedzi w tym języku.
- 23 Zatem postępowanie było prowadzone w języku innym niż język postępowania, z naruszeniem art. 115 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94. Przepis ten, przewidujący, iż OHIM może wysłać informacje pisemne do zgłaszającego w drugim języku przez niego wskazanym, dotyczy bowiem jedynie pism towarzyszących lub informacji, które nie wywołują skutków prawnych względem zgłaszającego i nie naruszają w żaden sposób jego prawa do obrony. To jednakże nie miało miejsca w niniejszej sprawie w przypadku pisma z dnia 3 kwietnia 2000 r. wzywającego skarżącą do przedstawienia uwag dotyczących różnych aspektów sprawy i przedłożenia nowych dokumentów oraz w przypadku pisma z dnia 14 lutego 2002 r., pochodzącego z gabinetu prezesa OHIM.
- 24 OHIM zwraca w istocie uwagę, że postępowanie skarżącej, zarówno na etapie rozpatrywania jej wniosku o rejestrację, jak i w toku postępowania przed Izbą Odwoławczą równało się z jej zgodą na używanie języka angielskiego.
- 25 Skarżąca nie tylko nigdy nie sprzeciwiła się bowiem temu, aby ekspert wymieniał z nią korespondencję w języku angielskim, ale również sama stale kierowała do

eksperta pisma w tym języku. Jedynie w piśmie z dnia 9 sierpnia 1999 r., przedstawiając podstawy odwołania od decyzji eksperta, skarżąca po raz pierwszy zakwestionowała używanie języka angielskiego w swojej korespondencji z OHIM i zażądała używania języka greckiego. Poza tym nawet po tej dacie skarżąca nadal zwracała się do Izby Odwoławczej w języku angielskim.

- 26 OHIM przypomina również, że w pkt 61 wyżej wymienionego wyroku w sprawie Kik przeciwko OHIM Sąd orzekł, iż art. 115 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 zapewnia używanie języka, w którym złożono zgłoszenie, jako języka postępowania i w konsekwencji jako języka, w którym należy sporządzać akty o charakterze decyzyjnym wydawane w ramach postępowania. Zdaniem OHIM w niniejszej sprawie jedynym aktem o charakterze decyzyjnym, wydanym po tym, jak skarżąca zażądała po raz pierwszy używania języka postępowania, jest zaskarżona decyzja, która została sporządzona w języku greckim.
- 27 OHIM kwestionuje wreszcie twierdzenie skarżącej, zgodnie z którym ze względu na używanie języka angielskiego korzystanie przez nią z prawa do obrony było utrudnione. Po pierwsze bowiem z wymiany korespondencji pomiędzy instancjami OHIM a skarżącą wynika, że zarówno skarżąca, która jest spółką amerykańską, jak i jej pełnomocnicy rozumieją język angielski. Po drugie z faktu, że wszystkie uwagi przedstawione przez skarżącą, jak również większość dokumentów przedłożonych przez nią OHIM zostały sporządzone w języku angielskim wynika, że używanie tego języka w rzeczywistości stanowiło dla skarżącej najbardziej praktyczne rozwiązanie.

Ocena Sądu

- 28 Na wstępie należy wskazać, że niniejszy zarzut skarżącej składa się zasadniczo z dwóch odmiennych części. Z jednej strony, kwestionuje ona uzasadnienie wskazane przez Izbę Odwoławczą dla stwierdzenia, że biorąc pod uwagę

okoliczności niniejszej sprawy, naruszenie prawa, którego dopuścił się ekspert wydając decyzję w języku angielskim, nie prowadzi do jej uchylecia ze względu na naruszenie prawa do obrony. Z drugiej strony, zarzuca ona Izbie Odwoławczej, że przyjęła zawężającą wykładnię art. 115 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94.

- 29 W odniesieniu do pierwszej części zarzutu należy wskazać, że Izba Odwoławcza uchyliła decyzję eksperta ze względu na naruszenie reżimu językowego postępowania i że sama rozpoznała co do istoty zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego leżące u podstaw niniejszego sporu. W tych okolicznościach, biorąc pod uwagę, że skarżąca nie podnosi, iż uchylenie decyzji oparte na stwierdzeniu naruszenia art. 115 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 powinno być prowadzić do przekazania przez Izbę Odwoławczą sprawy do ponownego rozpoznania przez eksperta, a nie do rozpoznania przez nią sprawy co do istoty, należy stwierdzić, że skarżąca nie posiada żadnego interesu w tym, aby Sąd dokonał oceny, czy Izba Odwoławcza nie oparła niesłusznie uchylecia wspomnianej decyzji na wyżej określonym stwierdzeniu. Ta część zarzutu jest w konsekwencji niedopuszczalna.
- 30 Sąd musi jednak zbadać, czy okoliczność, że decyzja eksperta została podana do wiadomości skarżącej w języku innym niż język postępowania, mogła mieć wpływ na korzystanie przez skarżącą z prawa odwołania i prawa do obrony w toku postępowania przez Izbą Odwoławczą oraz, w konsekwencji, na zgodność z prawem zaskarżonej decyzji.
- 31 W odniesieniu do drugiej części zarzutu należy przede wszystkim przypomnieć, że art. 115 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94, dotyczący ustalenia reżimu językowego stosowanego w postępowaniach ex parte przed OHIM, wskazuje jako język postępowania język, którego użyto przy zgłoszeniu wspólnotowego znaku towarowego. Ten sam przepis, w przypadku gdy zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego zostało sporządzone w języku innym niż języki OHIM, nadaje OHIM uprawnienie do wysyłania informacji pisemnych do zgłaszającego w drugim języku przez niego wskazanym.

- 32 Następnie należy przypomnieć, że w wyroku z dnia 9 września 2003 r. w sprawie C-361/01 P, Rec. str. I-8283, wydanym w przedmiocie odwołania w sprawie Kik przeciwko OHIM, Trybunał stwierdził, iż z art. 115 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 wynika, że możliwość używania drugiego języka wskazanego we wniosku o rejestrację celem kierowania do zgłaszającego informacji pisemnych stanowi wyjątek od zasady używania języka postępowania oraz że pojęcie informacji pisemnych należy rozumieć w sposób ścisły (pkt 45 wyroku). Trybunał potwierdził następnie, że z uwagi na to, że postępowanie składa się z wszystkich aktów, które muszą zostać wydane w ramach rozpatrywania zgłoszenia, pojęciem „aktów wydawanych w ramach postępowania” w rozumieniu art. 115 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 objęte są wszystkie akty wymagane lub przewidziane przez uregulowania wspólnotowe celem rozpatrzenia zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego oraz wszystkie akty niezbędne do jego rozpatrzenia, takie jak powiadomienia, żądania sprostowania, wyjaśnienia lub inne dokumenty. Wszystkie te akty muszą zatem zostać wydane przez OHIM w języku, jakiego użyto przy zgłoszeniu znaku towarowego (pkt 46 wyroku). W odróżnieniu od aktów wydawanych w ramach postępowania „informacje pisemne”, o których mowa w art. 115 ust. 4 zdanie drugie rozporządzenia nr 40/94, stanowią wszystkie informacje, których treść nie może być utożsamiana z aktami wydawanymi w ramach postępowania, takie jak pisma, w których OHIM powiadamia o aktach wydanych w ramach postępowania lub którymi przekazuje informacje zgłaszającym (pkt 47 wyroku).
- 33 To w świetle tej wykładni należy w niniejszej sprawie dokonać oceny, czy zaskarżona decyzja narusza art. 115 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94.
- 34 W tym względzie należy stwierdzić przede wszystkim, że pismo pierwszego sprawozdawcy, K., z dnia 3 kwietnia 2000 r., wzywające skarżącą do przedstawienia uwag co do określonych pytań, które nasunęły się po zapoznaniu się z odwołaniem i do przedłożenia nowych środków dowodowych, dla celów stosowania art. 115 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 objęte jest bezsprzecznie zakresem pojęcia „aktów wydawanych w ramach postępowania”, zdefiniowanym przez Trybunał w pkt 46 ww. wyroku z dnia 9 września 2003 r. w sprawie Kik przeciwko OHIM.

- 35 W przeciwieństwie bowiem do pisma M. z dnia 23 maja 2001 r., ograniczającego się do poinformowania skarżącej o stanie postępowania i o działaniach podjętych celem rozpoznania sprawy, pismo z dnia 3 kwietnia 2000 r., które zostało sporządzone na podstawie art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 216/96, miało na celu wezwanie skarżącej do przedstawienia dodatkowych uwag dotyczących reżimu językowego postępowania i uzupełnienie informacji w sprawie.
- 36 Mając na uwadze charakter wspomnianego pisma, należy stwierdzić, że zwracając się do skarżącej w języku innym niż język postępowania, Izba Odwoławcza naruszyła reżim językowy postępowania znajdujący zastosowanie na podstawie art. 115 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 do postępowania ex parte przed OHIM. Postępowanie przed Izłą Odwoławczą jest zatem dotknięte uchybieniem.
- 37 Następnie pismo z dnia 14 lutego 2002 r. zawiera opinię wiceprezesa OHIM, do której przedstawienia wezwano go na podstawie art. 11 rozporządzenia nr 216/96, zgodnie z którym Izba Odwoławcza może, z własnej inicjatywy lub na uzasadniony pisemny wniosek prezesa Urzędu, wezwać go do przedstawienia na piśmie lub ustnie opinii dotyczących kwestii interesu publicznego, powstałych w trakcie postępowania zawiesłego przed Izłą Odwoławczą. Należy stwierdzić, że pismo to, nawet jeżeli jest wewnętrznym dokumentem OHIM, stanowi akt wydany w ramach postępowania w rozumieniu przyjętym w pkt 46 wyroku z dnia 9 września 2003 r. w sprawie Kik przeciwko OHIM. W zakresie w jakim art. 11 zdanie drugie rozporządzenia nr 216/96 stanowi, że strony są uprawnione do zajęcia stanowiska wobec opinii przedstawionej na podstawie art. 11 zdanie pierwsze tego rozporządzenia, opinia ta zawiera stanowisko OHIM, względem którego strony korzystają z prawa do obrony i — w konsekwencji — o którym mają one prawo zostać powiadomione w języku postępowania.
- 38 Wynika z tego, że w niniejszej sprawie, kierując do skarżącej pismo z dnia 14 lutego 2002 r. w języku innym niż język postępowania, Izba Odwoławcza dopuściła się takie samego uchybienia co w przypadku zawiadomienia z dnia 3 kwietnia 2000 r.

- 39 Na tym etapie należy zbadać, czy biorąc pod uwagę okoliczności niniejszej sprawy można uznać, że stwierdzone powyżej w pkt 36 i 38 nieprawidłowości rzeczywiście naruszały prawo skarżącej do obrony. Jednocześnie należy dokonać oceny, czy, a jeśli tak, to w jakim zakresie, okoliczność, że o decyzji eksperta skarżącą powiadomiono w języku innym niż język postępowania, pomimo iż akt o charakterze decyzyjnym w żaden sposób nie może być utożsamiany z „informacją pisemną” w rozumieniu określonym przez Trybunał w ww. wyroku z dnia 9 września 2003 r. w sprawie Kik przeciwko OHIM, mogła przeszkodzić skarżącej w skorzystaniu z jej prawa odwołania.
- 40 W tym względzie należy przypomnieć, że po pierwsze w swoim piśmie z dnia 9 sierpnia 1999 r. przedstawiającym podstawy odwołania od decyzji eksperta skarżąca wyczerpująco przeanalizowała treść wydanej decyzji, precyzyjnie odpowiadając na różne aspekty rozumowania uzasadniające rozstrzygnięcie zawarte w tej decyzji. Przeciwko tej decyzji podniosła ona, poza zarzutem opartym na naruszeniu art. 115 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94, dwa zarzuty dotyczące naruszenia wymogów formalnych — odpowiednio, naruszenia jej prawa do przedstawienia uwag oraz niewystarczającego i wewnętrznie sprzecznego uzasadnienia — jak również dwa zarzuty materialne, zmierzające do zakwestionowania oceny eksperta w zakresie braku charakteru odróżniającego znaku towarowego i spełnienia wymogów zastosowania art. 7 ust. 3 rozporządzenia nr 40/94, a także zarzut oparty na naruszeniu zasady niedyskryminacji.
- 41 Z pisma tego wynika, że skarżąca była w stanie w pełni zrozumieć uzasadnienie decyzji eksperta i w konsekwencji odpowiedzieć na nie w ramach odwołania. W tych okolicznościach nie można stwierdzić, że fakt, iż skarżąca została powiadomiona o decyzji eksperta w języku innym niż język postępowania, rzeczywiście naruszył lub utrudnił jej możliwość skorzystania z prawa do odwołania lub też w jakikolwiek sposób przeszkodził jej w skorzystaniu z prawa do obrony w toku postępowania przed Izbą Odwoławczą.

- 42 Po drugie, w odniesieniu do pisma K. z dnia 3 kwietnia 2000 r. należy stwierdzić, że skarżąca udzieliła na nie odpowiedzi faksem z dnia 1 czerwca 2000 r., w którym wypowiedziała się co do wszystkich skierowanych do niej kwestii. Z jednej strony, zakwestionowała ona zarówno adekwatność, jak i zasadność uwag sprawozdawcy dotyczących naruszenia przez eksperta reżimu językowego postępowania. Z drugiej strony, odrzuciła ona podejście wykazane przez sprawozdawcę w przedmiocie zarzutu opartego na naruszeniu jej prawa do przedstawienia uwag i wyjaśniła przyczyny, dla których zgłoszony znak towarowy nie mógł zostać uznany za opisowy. Ponadto skorzystała ona ze stworzonej jej możliwości przedstawienia nowych dokumentów, mającej na celu wykazanie, że omawiany znak towarowy uzyskał charakter odróżniający w następstwie używania.
- 43 W tych okolicznościach należy stwierdzić, że skarżąca była w stanie zarówno w pełni zrozumieć znaczenie kwestii poruszonych w zawiadomieniu z dnia 3 kwietnia 2000 r., jak i skorzystać ze stworzonej jej możliwości przedstawienia nowych dowodów.
- 44 Wreszcie w odniesieniu do pisma z dnia 14 lutego 2002 r., zawierającego opinię, zażadaną przez Izbę Odwoławczą na podstawie art. 11 rozporządzenia nr 216/96, należy wskazać, że skarżąca, wezwana do zajęcia stanowiska względem tego pisma, nie dokonała tego. Niezależnie od tego, czy zaniechanie zajęcia stanowiska można przypisać okoliczności, iż wspomniane pismo zostało wystosowane do skarżącej w języku innym niż język postępowania, należy wskazać, że Izba Odwoławcza nie zastosowała się do wykładni zaleconej przez gabinet prezesa OHIM. W konsekwencji, zakładając nawet, że ze względu na język, w jakim pismo to zostało sporządzone, skarżąca nie była w stanie w pełni zrozumieć jego treści, należy stwierdzić, że okoliczność ta w żaden sposób nie mogła naruszyć jej prawa do obrony.
- 45 Mając na uwadze całość powyższych rozważań, należy stwierdzić, że pomimo nieprawidłowości formalnych, których dopuściła się Izba Odwoławcza, w niniejszej sprawie prawo skarżącej do obrony nie zostało naruszone.

- 46 Stąd pierwszy zarzut należy oddalić.

W przedmiocie zarzutu drugiego, opartego na przewlekłości postępowania przed Izbą Odwoławczą

Argumenty stron

- 47 Skarżąca utrzymuje, że Izba Odwoławcza naruszyła art. 6 Europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (EKPC), podpisanej w Rzymie w dniu 4 listopada 1950 r., w zakresie, w jakim stanowi on, że spory powinny być rozpatrywane w rozsądnym terminie. Przepis ten znajduje jej zdaniem zastosowanie do izb odwoławczych OHIM, gdyż wykonują one zadania z zakresu sądownictwa, a zatem są zobowiązane do przestrzegania zasad procesowych prawa wspólnotowego, wśród których figuruje zasada przestrzegania rozsądnego terminu.
- 48 Skarżąca zwraca uwagę, że w niniejszej sprawie odwołanie od decyzji eksperta odmawiającej rejestracji zostało wniesione w dniu 7 czerwca 1999 r., a zaskarżona decyzja została wydana w dniu 30 maja 2002 r. i podana do wiadomości skarżącej w dniu 24 czerwca 2002 r., czyli ponad dwa lata po wniesieniu odwołania. Okres ten był zbyt długi, zwłaszcza, że chodzi tutaj o postępowanie ex parte.
- 49 Zdaniem skarżącej, taki okres trwania postępowania powinien skutkować stwierdzeniem nieważności zaskarżonej decyzji.

- 50 OHIM kwestionuje zastosowanie art. 6 EKPC do izb odwoławczych. Wprawdzie rozporządzenie nr 40/94 rzeczywiście wymaga od ich członków gwarancji niezawisłości, jednakże izby odwoławcze są jedynie ostatnią instancją OHIM i w związku z tym rozciąga się na nie jego charakter organu administracyjnego, któremu powierzono zarządzanie systemem wspólnotowych znaków towarowych. A zatem odwołanie do jednej z izb odwoławczych stanowi raczej wewnętrzną skargę administracyjną niż skargę sądową.

Ocena Sądu

- 51 Należy wskazać, że zasada przestrzegania rozsądnego terminu, przejęta jako składowa zasady dobrej administracji w art. 41 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, ogłoszonej w Nicei w dniu 7 grudnia 2000 r. (Dz.U. C 364, str. 1), powinna być respektowana w ramach wszystkich wspólnotowych postępowań administracyjnych (zob. podobnie wyroki Sądu z dnia 22 października 1997 r. w sprawach połączonych T-213/95 i T-18/96 SCK i FNK przeciwko Komisji, Rec. str. II-1739, oraz z dnia 7 października 1999 r. w sprawie T-228/97 Irish Sugar przeciwko Komisji, Rec. str. II-2969, pkt 276, w odniesieniu do postępowań z zakresu stosowania reguł konkurencji; wyrok z dnia 30 września 2003 r. w sprawie T-196/01 Aristoteleio Panepistimio Thessalonikis przeciwko Komisji, Rec. str. II-3987, pkt 229, dotyczący postępowania w sprawie zakończenia pomocy z funduszy strukturalnych; wyrok z dnia 30 maja 2002 r. w sprawie T-197/00 Onidi przeciwko Komisji, RecFP str. I-A-69 i II-325, pkt 91; jak również wyrok z dnia 12 września 2000 r. w sprawie T-259/97 Teixeira Neves przeciwko Trybunałowi Sprawiedliwości, RecFP str. I-A-169 i II-773, pkt 123, dotyczące postępowań dyscyplinarnych przeciwko urzędnikom wspólnotowym).
- 52 Wspomniana zasada znajduje zatem zastosowanie również do postępowań przed poszczególnymi instancjami OHIM, włączając w to postępowania przed izbami odwoławczymi.

- 53 Jednakże zgodnie z utrwalonym orzecznictwem naruszenie zasady przestrzegania rozsądnego terminu, nawet jeśli zostanie stwierdzone, nie uzasadnia automatycznego stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji (ww. wyrok Sądu w sprawie Aristoteleio Panepistimio Thessalonikis przeciwko Komisji, pkt 233 i wskazane w nim orzecznictwo).
- 54 W okolicznościach niniejszej sprawy drugi zarzut podniesiony przez skarżącą na poparcie żądania stwierdzenia nieważności należy oddalić jako nieistotny dla sprawy.
- 55 Zresztą w przypadku takim jak mający miejsce w niniejszej sprawie, w którym OHIM rozpatruje wniosek o rejestrację wspólnotowego znaku towarowego, zgłaszający nie posiada żadnego interesu w tym, aby Sąd w ramach skargi o stwierdzenie nieważności decyzji izby odwoławczej, na mocy której odrzucono wniosek o rejestrację, stwierdził nieważność tej decyzji jedynie ze względu na to, że została ona wydana po przekroczeniu rozsądnego terminu. Takie stwierdzenie nieważności prowadziłyby jedynie do opóźnienia zajęcia następnie stanowiska przez OHIM w przedmiocie złożonego wniosku o rejestrację, ze szkodą dla zgłaszającego.

W przedmiocie zarzutu trzeciego, opartego na naruszeniu art. 73 rozporządzenia nr 40/94

Argumenty stron

- 56 Zdaniem skarżącej Izba Odwoławcza naruszyła art. 73 rozporządzenia nr 40/94, ponieważ dla uzasadnienia swojej oceny w kwestii braku charakteru odróżniającego zgłoszonego znaku towarowego oparła się, w pkt 45 zaskarżonej decyzji, na wynikach poszukiwania dokonanego w Internecie, o których wcześniej nie powiadomiła skarżącej.

- 57 OHIM zauważa, że podniesione w pkt 45 zaskarżonej decyzji kwestie pełnią jedynie funkcję uzupełnienia rozumowania Izby Odwoławczej w kwestii braku charakteru odróżniającego omawianego znaku towarowego.

Ocena Sądu

- 58 Należy przypomnieć, że zgodnie z art. 73 zdanie drugie rozporządzenia nr 40/94 decyzje OHIM opierają się wyłącznie na przyczynach, co do których strony zainteresowane miały możliwość przedstawienia swoich uwag.
- 59 Zgodnie z tym przepisem izba odwoławcza OHIM może oprzeć decyzję wyłącznie na okolicznościach faktycznych lub prawnych, co do których strony zainteresowane miały możliwość przedstawienia uwag (wyrok Trybunału z dnia 21 października 2004 r. w sprawie C-447/02 P KWS Saat przeciwko OHIM, Zb.Orz. str. I-10107, pkt 42). W rezultacie w przypadku gdy izba odwoławcza gromadzi z urzędu informacje dotyczące okoliczności faktycznych, które mają służyć za podstawę jej decyzji, ma ona obowiązek poinformować o nich strony, by mogły przedstawić swoje uwagi (ww. wymieniony wyrok w sprawie KWS Saat przeciwko OHIM, pkt 43).
- 60 W niniejszej sprawie, w pkt 45 zaskarżonej decyzji, Izba Odwoławcza wskazuje, że „towary objęte zgłoszeniem należą do kategorii produktów zdrowej żywności, w ramach której słowa takie jak »top« są powszechnie używane w angielskojęzycznej części Wspólnoty dla przedstawienia wykazu »top products«, jak to wynika z pobieżnego przeglądu dokonanego w Internecie”. Następnie został wskazany adres strony internetowej, na której dokonano tego poszukiwania.

- 61 Bezsporne jest, że Izba Odwoławcza nie poinformowała skarżącej ani o zawartości tej strony internetowej, ani o wynikach poszukiwania, o którym wspomniano w wyżej wskazanym punkcie zaskarżonej decyzji.
- 62 Nie informując o tym stron, naruszyła ona art. 73 zdanie drugie rozporządzenia nr 40/94.
- 63 Tym niemniej należy wskazać, że w pkt 44 zaskarżonej decyzji Izba Odwoławcza stwierdziła, że „pojęcie »top« stanowi obecnie określenie ogólne, zwyczajne lub powszechnie używane w dziedzinie przedmiotowych towarów, tak jak słowa »best-«, »excellent« i »super«”. W pkt 46 stwierdziła ona, że „słowo »top« zostało wykorzystane jedynie do poinformowania docelowego kręgu odbiorców o jednej z cech zgłoszonego towaru, a mianowicie o tym, że chodzi tutaj o najlepsze suplementy diety na rynku” oraz stwierdziła, że „w konsekwencji docelowy krąg odbiorców nada słowu »top« jedynie narzucające się znaczenie opisane powyżej i nie będzie go postrzegać jako znaku towarowego”.
- 64 Względy te, które opierają się na rozumowaniu niezależnym od odesłania do wyników poszukiwania w Internecie wspomnianego w pkt 45 zaskarżonej decyzji, które zresztą było znane skarżącej, gdyż było podzielane przez eksperta, wystarczą dla uzasadnienia oddalenia niniejszego zarzutu.
- 65 Stwierdzenie zawarte w pkt 45 zaskarżonej decyzji, wynikające z poszukiwania dokonanego przez Izbę Odwoławczą, zdaniem której słowa takie jak „top” są powszechnie używane w stosunku do omawianych towarów celem przedstawienia wykazu „top products”, służy jedynie uzasadnieniu wniosku, zgodnie z którym słowo „top” stanowi określenie zwyczajne lub powszechnie używane w dziedzinach omawianych towarów i nie stanowi zatem elementu niezbędnego dla uzasadnienia odrzucenia wniosku o rejestrację.

- 66 Wynika z tego, że uchybienie względem art. 73 zdanie drugie rozporządzenia nr 40/94, którym dotknięty jest pkt 45 zaskarżonej decyzji, nie może prowadzić do stwierdzenia nieważności tej decyzji (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie KWS Saat przeciwko OHIM, pkt 50, oraz wyrok Sądu z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie T-216/02 Fieldturf przeciwko OHIM [LOOKS LIKE GRASS... FEELS LIKE GRASS... PLAYS LIKE GRASS], Rec. str. II-1023, pkt 41).
- 67 W konsekwencji trzeci zarzut podniesiony przez skarżącą na poparcie jej żądania stwierdzenia nieważności nie jest skuteczny.

W przedmiocie zarzutu czwartego, opartego na braku uzasadnienia

Argumenty stron

- 68 Skarżąca utrzymuje, że uzasadnienie zaskarżonej decyzji zawiera jedynie ogólne i niejasne twierdzenia, które nie mogą potwierdzać wniosków Izby Odwoławczej co do zarzucanego charakteru opisowego i braku charakteru odróżniającego zgłoszonego znaku towarowego.
- 69 W zaskarżonej decyzji, w szczególności w odniesieniu do części uzasadnienia poświęconej analizie charakteru odróżniającego omawianego oznaczenia, ograniczono się do przedstawienia zagadnień dotyczących badania na podstawie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 40/94, nie rozwijając niezależnego rozumowania w przedmiocie zastosowania art. 7 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia, co jest sprzeczne z wymogami utrwalonego orzecznictwa Sądu, zwłaszcza w świetle wyroku z dnia 27 lutego 2002 r. w sprawie T-34/00 Eurocool Logistik przeciwko OHIM

(EUROCOOL), Rec. str. II-683, pkt 25, zgodnie z którym bezwzględne podstawy odmowy rejestracji przewidziane w art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia nr 40/94 są od siebie niezależne i każda z nich posiada własny zakres zastosowania.

- 70 Skarżąca wnioskuje z tego, że zaskarżona decyzja pozbawiona jest uzasadnienia.
- 71 OHIM wnosi o oddalenie niniejszego zarzutu, utrzymując, że uzasadnienie zaskarżonej decyzji pozwala skarżącej na zapoznanie się z podstawami odrzucenia jej wniosku o rejestrację.

Ocena Sądu

- 72 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem uzasadnienie decyzji OHIM, do którego zamieszczenia jest on zobowiązany na podstawie art. 73 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 40/94, musi pozwalać na zapoznanie się, w razie konieczności, z przyczynami odrzucenia wniosku o rejestrację i na zaskarżenie we właściwy sposób spornej decyzji (wyrok Sądu z dnia 9 października 2002 r. w sprawie T-173/00 KWS Saat przeciwko OHIM [Odcień pomarańczowego], Rec. str. II-3843, pkt 54 i 55; zob. również podobnie wyroki Sądu z dnia 31 stycznia 2001 r. w sprawie T-135/99 Taurus-Film przeciwko OHIM [Cine Action], Rec. str. II-379, pkt 35, oraz w sprawie T-136/99 Taurus-Film przeciwko OHIM [Cine Comedy], Rec. str. II-397, pkt 35).

- 73 W niniejszej sprawie po pierwsze Izba Odwoławcza przedstawiła w pkt 38 zaskarżonej decyzji przyczyny, dla których stwierdziła charakter opisowy zgłoszonego znaku towarowego, a mianowicie fakt, że składa się on jedynie z pojęcia zachwalającego, mogącego służyć w obrocie do poinformowania konsumentów o bardzo wysokiej jakości zgłoszonych towarów.
- 74 Po drugie, wbrew temu, co utrzymuje skarżąca, z pkt 41–50 zaskarżonej decyzji wynika, że Izba Odwoławcza doszła do wniosku, iż oznaczenie pozbawione jest charakteru odróżniającego, w drodze niezależnego rozumowania, opartego na stwierdzeniu, że zgłoszone oznaczenie składało się z określenia ogólnego, zwyczajnego lub powszechnie używanego w stosunku do omawianych towarów.
- 75 Wynika z tego, że uzasadnienie zaskarżonej decyzji, nawet jeśli było lakoniczne, pozwalało skarżącej na zapoznanie się z przyczynami odrzucenia jej wniosku o rejestrację i na opracowanie w sposób właściwy zarzutów w ramach niniejszej skargi.
- 76 W konsekwencji czwarty zarzut oparty na naruszeniu obowiązku uzasadnienia należy oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu piątego, opartego na naruszeniu art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia nr 40/94

Argumenty stron

- 77 Skarżąca zwraca uwagę po pierwsze, że odmowa rejestracji jako wspólnotowego znaku towarowego czysto opisowych oznaczeń, określona w art. 7 ust. 1 lit. c)

rozporządzenia nr 40/94, ma na celu zapobieganie rejestracji oznaczeń, które ze względu na to, że odpowiadają zwyczajowemu opisowi kategorii danych towarów lub usług, pozbawione są zdolności indywidualizowania przedsiębiorstwa, które dokonuje obrotu towarami lub usługami, do których używane są te oznaczenia. W rezultacie, zdaniem skarżącej, jako oznaczenia czysto opisowe mogą zostać zakwalifikowane jedynie oznaczenia mogące być zwyczajowo używane przez konsumenta do bezpośredniego i szczegółowego określenia jakości lub opisanie, w ten sam sposób, cech towarów lub usług określonych we wniosku o rejestrację.

- 78 W niniejszej sprawie, poza ogólnymi i niejasnymi twierdzeniami, Izba Odwoławcza nie wykazała, że pojęcie „top”, z którego składa się zgłoszony znak towarowy, jest lub może być używane, w jednym ze swoich różnych znaczeń, jako wskazówka jakiegokolwiek cechy jakościowej omawianych towarów.
- 79 Po drugie w odniesieniu do art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94 skarżąca wskazuje przede wszystkim, że charakter odróżniający oznaczenia należy oceniać w stosunku do towarów, dla których wniesiono o rejestrację tego oznaczenia.
- 80 Przypomina ona następnie, że zgodnie z orzecznictwem Sądu brak charakteru odróżniającego oznaczenia, o którego rejestrację wniesiono, nie może wynikać jedynie ze stwierdzenia, że wspomnianemu oznaczeniu brakuje oryginalności lub nadmiaru wyobraźni.
- 81 A zatem każde oznaczenie, nawet składające się z jednego lub kilku słów języka potocznego, pozbawione wszelkiej oryginalności lub kreatywności, może zostać zarejestrowane jako wspólnotowy znak towarowy, pod warunkiem że jest w stanie identyfikować pochodzenie towarów lub usług, które są nim oznaczone.

- 82 Jednakże ani ekspert, ani Izba Odwoławcza nie wykazali, że zgłoszone do rejestracji pojęcie „top” nie jest w stanie spełniać takiej funkcji.
- 83 Przeciwnie, ponieważ rozpatrywane oznaczenie składa się z prostego i krótkiego słowa, które jest łatwe do zapamiętania i którego wymowa jest prosta we wszystkich językach Wspólnoty, może ono indywidualizować towary skarżącej i odróżniać je od towarów innych producentów.
- 84 OHIM podnosi na wstępie w odniesieniu do stosowania art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 40/94, że zgłoszony znak towarowy składa się wyłącznie ze słowa mogącego służyć do opisu jednej z cech przedmiotowych towarów. W tym względzie OHIM uściśla, że słowo „top” jest pojęciem zachwalającym, potocznie używanym w języku angielskim dla opisanie dobrej jakości danych towarów i nie przedstawia żadnej dostrzegalnej różnicy w stosunku do terminologii używanej w języku potocznym, pozwalającej zainteresowanym konsumentom na postrzeganie go jako wskazówki pochodzenia handlowego omawianych towarów.
- 85 Następnie w odniesieniu do zarzutu skarżącej opartego na utrzymywaniu przez nią naruszeniu art. 7 ust 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94 OHIM zauważa, że po pierwsze słowo „top” jest zwykłym słowem zachwalającym w języku angielskim, które jest potocznie używane jako generalna zachęta zarówno w sektorze żywności w ogóle, jak i w specyficznym sektorze środków spożywczych i suplementów diety na bazie ziół, oraz po drugie, że Izba Odwoławcza słusznie stwierdziła, iż właściwy krąg odbiorców nie będzie postrzegał pojęcia „top-” jako wskazówki pochodzenia handlowego omawianych towarów, ale bardziej jako informację dotyczącą jakości tych towarów.

Ocena Sądu

- 86 Przede wszystkim należy dokonać analizy drugiego zarzutu, opartego na naruszeniu art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94.
- 87 Należy przypomnieć, że zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94 nie są rejestrowane „znaki towarowe, które pozbawione są jakiegokolwiek odróżniającego charakteru”.
- 88 Oznaczenia pozbawione charakteru odróżniającego, określone w art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94, nie są zdolne do pełnienia podstawowej funkcji znaku towarowego, czyli identyfikowania pochodzenia handlowego towaru lub usługi w celu umożliwienia konsumentowi, który nabywa towar lub usługę oznaczoną znakiem towarowym, dokonania przy następnym zakupie tego samego wyboru, jeżeli doświadczenie okazało się pozytywne lub też odmiennego wyboru, jeśli było ono negatywne (wyrok Sądu z dnia 9 października 2002 r. w sprawie T-360/00 Dart Industries przeciwko OHIM [UltraPlus], Rec. str. II-3867, pkt 42).
- 89 Oceny charakteru odróżniającego można dokonać jedynie, po pierwsze, w stosunku do towarów lub usług, dla których wniesiono o rejestrację, i po drugie, w stosunku do sposobu postrzegania go przez właściwy krąg odbiorców (ww. wyrok w sprawie UltraPlus, pkt 43).
- 90 W niniejszej sprawie Izba Odwoławcza wywiodła brak charakteru odróżniającego pojęcia „top” ze stwierdzenia jego zachwalającego charakteru i z faktu, że stanowi ono zwykłą lub powszechnie używaną zachętę dotyczącą omawianych towarów

(pkt 44 i 46 zaskarżonej decyzji). Ponadto Izba Odwoławcza oceniła, że w zakresie w jakim pojęcie to jest postrzegane jako wyraz roszczenia producenta w kwestii jakości jego towarów, konsument nie dostrzeże w nim oznaczenia odróżniającego ich pochodzenie (pkt 46 zaskarżonej decyzji).

- 91 Na wstępie należy wskazać, że dla ustalenia charakteru odróżniającego oznaczenia nie jest konieczne stwierdzenie, że oznaczenie jest oryginalne lub fantazyjne (zob. podobnie ww. wyroki w sprawach Cine Action, pkt 31, EUROCOOL, pkt 45 i UltraPlus, pkt 45).
- 92 W odniesieniu do właściwego kręgu odbiorców należy wskazać, jak to uczyniła Izba Odwoławcza, a czego nie podważyła skarżąca, że środki spożywcze i suplementy diety na bazie ziół przeznaczone są do powszechnego spożycia, a zatem dla konsumentów, których poziom uwagi nie jest na tyle wysoki, aby wpłynąć na sposób postrzegania przez nich oznaczenia. W rezultacie właściwy krąg odbiorców składa się z przeciętnych konsumentów, właściwie poinformowanych, dostatecznie uważnych i rozsądnych (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 22 czerwca 1999 r. w sprawie C-342/97 Lloyd Schuhfabrik Meyer, Rec. str. I-3819, pkt 26; wyrok Sądu z dnia 7 czerwca 2001 r. w sprawie T-359/99 DKV przeciwko OHIM [EuroHealth], Rec. str. II-1645, pkt 27, oraz ww. wyrok w sprawie UltraPlus, pkt 46).
- 93 Przede wszystkim należy stwierdzić, że pojęcie „top”, wywodzące się z języka angielskiego, ale używane również potocznie w innych językach Wspólnoty, należy do kategorii superlatyw i może być używane jako niezależny rzeczownik lub jako przymiotnik. Zgłoszony do rejestracji znak towarowy, ze względu na to, że składa się wyłącznie z tego pojęcia, należy postrzegać z gramatycznego punktu widzenia jako pełniący funkcję rzeczownika.

- 94 Następnie należy wskazać, że w niniejszej sprawie, inaczej niż w przypadku pojęcia „ultraplus” w wyżej wymienionej sprawie UltraPlus, pojęcie „top” zostało użyte w zwyczajnej strukturze gramatycznej i nie przedstawia żadnej „dostrzegalnej różnicy w stosunku do leksykalnie prawidłowej konstrukcji” w rozumieniu wyżej wymienionego wyroku w sprawie UltraPlus (pkt 47).
- 95 Ponadto jeśli prawdą jest, że ze względu na swoje pierwotne znaczenie podkreślenia w sposób nieokreślony charakteru, funkcji, jakości lub jakiegokolwiek z cech towaru lub usługi oznaczenie „top” nie pozwala konsumentowi na wyobrażenie sobie, do jakiego typu towarów lub usług się ono odnosi, to nie pozostaje nic innego, właśnie z uwagi na jego zwyczajowy sposób użycia w języku potocznym, jak i w obrocie, jako pojęcia ogólnie zachwalającego, jak uznanie, że oznaczenie to nie może być postrzegane jako zdolne do indywidualizacji pochodzenia handlowego towarów nim oznaczonych, a zatem do pełnienia podstawowej funkcji znaku towarowego.
- 96 Wreszcie nawet jeśli, jak to zauważyła skarżąca, takie oznaczenie może zostać łatwo i natychmiast zapamiętane przez właściwy krąg odbiorców, okoliczność, że może ono zostać wykorzystane jako takie przez któregokolwiek z producentów lub dostawców usług w celu reklamy ich towarów lub usług, powoduje, że jego używanie nie może zostać zastrzeżone jedynie dla jednego przedsiębiorstwa, nawet jeśli taka wyłączność dotyczy szczególnej dziedziny, takiej jak środki spożywcze i suplementy diety na bazie ziół i towary podobne.
- 97 Z powyższych rozważań wynika, że Izba Odwoławcza nie popełniła błędu w ocenie, stwierdzając, że zgłoszony do rejestracji znak towarowy pozbawiony jest charakteru odróżniającego.
- 98 Drugą część piątego zarzutu należy zatem oddalić jako bezzasadną.

- 99 Z uwagi na to, że istnienie jednej z bezwzględnych podstaw odmowy rejestracji przewidzianych w art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 40/94 jest wystarczające dla uzasadnienia odmowy rejestracji znaku towarowego, piąty zarzut należy oddalić, bez potrzeby zbadania pierwszej części zarzutu, opartej na błędnym zastosowaniu art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 40/94, gdyż jest ona w każdym razie bez znaczenia w niniejszej sprawie.

W przedmiocie zarzutu szóstego, podniesionego pomocniczo, opartego na błędzie w ocenie w ramach stosowania art. 7 ust. 3 rozporządzenia nr 40/94

Argumenty stron

- 100 Zdaniem skarżącej Izba Odwoławcza w sposób błędny oceniła środki dowodowe przedstawione przez nią w celu wykazania uzyskania charakteru odróżniającego w następstwie używania, zgodnie z art. 7 ust. 3 rozporządzenia nr 40/94. W szczególności zarzuca ona Izbie Odwoławczej, iż ta dokonała odrębnej analizy różnych dowodów w miejsce dokonania oceny całościowej. Wspomniane dowody oceniane łącznie wykazywały, że skarżąca powszechnie używała swojego znaku towarowego przed złożeniem wniosku o rejestrację.
- 101 Zdaniem OHIM Izba Odwoławcza słusznie stwierdziła, że dowody przedłożone przez skarżącą nie wykazywały uzyskania charakteru odróżniającego w następstwie używania.

Ocena Sądu

- 102 Z pkt 53–55 zaskarżonej decyzji wynika, że Izba Odwoławcza nie uwzględniła jako środków dowodowych, po pierwsze, wyciągów z katalogów skarżącej, ze względu na to, że nie było możliwe określenie daty ich druku ani stopnia udostępnienia ich odbiorcom zamieszkałym na obszarze Wspólnoty, oraz po drugie, danych dotyczących wielkości sprzedaży skarżącej, ze względu na ich ogólnikowy charakter i fakt, że dane te nie zostały poświadczone przez księgowego lub potwierdzone fakturami.
- 103 W odniesieniu do wyciągów z pisma „Sun spot”, wydawanego przez skarżącą, które odnosiły się do lipca 1993 r., stycznia 1995 r., lutego 1996 r., czerwca 1996 r. i sierpnia 1997 r., Izba Odwoławcza stwierdziła w pkt 56 zaskarżonej decyzji, że ze względu na brak uściślenia co do nakładu i geograficznych stref dystrybucji tej publikacji nie stanowi ona dowodu pozwalającego na ustalenie, że zgłoszony do rejestracji znak towarowy uzyskał charakter odróżniający we właściwej części Wspólnoty.
- 104 Należy stwierdzić, że skarżąca nie próbuje zakwestionować wniosków Izby Odwoławczej dotyczących braku znaczenia przedstawionych środków dowodowych lub dotyczących ich mocy dowodowej, uznanej za niewystarczającą dla uzasadnienia zastosowania w niniejszej sprawie art. 7 ust. 3 rozporządzenia nr 40/94.
- 105 Ogranicza się ona do zarzucenia Izbie Odwoławczej, iż ta dokonała fragmentarycznej analizy poszczególnych z przedstawionych dowodów i nie oceniła ich w sposób całościowy.

- 106 W tych okolicznościach wystarczy stwierdzić, że Izba Odwoławcza nie popełniła błędu w ocenie, analizując znaczenie i moc dowodową dowodów przedstawionych przez skarżącą odrębnie w stosunku do dokumentów i informacji o różnym charakterze.
- 107 Należy zatem oddalić szósty zarzut, podniesiony przez skarżącą pomocniczo.
- 108 Mając na uwadze ogół powyższych rozważań, należy oddalić żądanie stwierdzenia nieważności.

W przedmiocie innych żądań

W przedmiocie żądania zmierzającego do zobowiązania OHIM do zwrotu kosztów tłumaczenia poniesionych przez skarżącą w toku postępowania przed ekspertem i przed Izbą Odwoławczą

Argumenty stron

- 109 Skarżąca utrzymuje, iż była zmuszona do dokonywania tłumaczeń wszystkich pism procesowych na język angielski, gdyż ekspert i Izba Odwoławcza systematycznie nie przestrzegali reżimu językowego postępowania. Z tego tytułu była ona narażona na koszty, które w jej przekonaniu powinny obciążyć OHIM.

110 OHIM sprzeciwia się roszczeniom skarżącej.

Ocena Sądu

111 Należy stwierdzić, że skarżąca nie przedstawiła na poparcie swego żądania żadnych dowodów mogących wykazać prawdziwość jej twierdzeń tudzież pozwolić na ustalenie wysokości utrzymywanych przez nią kosztów tłumaczeń.

112 W tych okolicznościach żądanie to można jedynie oddalić.

W przedmiocie podniesionego pomocniczo żądania przyznania odszkodowania za szkody wynikające z przewlekłości postępowania przed Izbą Odwoławczą

Argumenty stron

113 Pomocniczo skarżąca wnosi o przyznanie odszkodowania za okres trwania postępowania przed Izbą Odwoławczą, który ona ocenia jako nadmiernie długi.

- 114 OHIM zauważa, że po pierwsze skarżąca nie wskazała szkody, którą odniosła z uwagi na utrzymywane przez nią przekroczenie przez Izbę Odwoławczą rozsądnego terminu i po drugie, że biorąc pod uwagę okoliczności niniejszej sprawy, okres trwania postępowania przed Izbą Odwoławczą nie może zostać uznany za nadmiernie długi.

Ocena Sądu

- 115 Wystarczy wskazać, że skarżąca nie przedstawiła żadnego dowodu pozwalającego na ustalenie wystąpienia jakiegokolwiek szkody wynikającej z przewlekłości postępowania przed Izbą Odwoławczą.
- 116 W tych okolicznościach należy oddalić żądanie skarżącej przyznania jej odszkodowania za utrzymywaną przez nią szkodę odniesioną w następstwie przesadnie długiego trwania postępowania przed Izbą Odwoławczą.
- 117 Z ogółu przedstawionych powyżej względów wynika, że skargę należy oddalić w całości.

W przedmiocie kosztów

- 118 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu Sądu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżąca przegrała niniejszą sprawę, należy — zgodnie z żądaniem OHIM — obciążyć ją kosztami postępowania.

Z powyższych względów

SĄD (czwarta izba)

orzeka, co następuje:

- 1) **Skarga zostaje oddalona.**

- 2) **Skarżąca zostaje obciążona kosztami postępowania.**

Legal

Mengozi

Wiszniewska-Białecka

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 13 lipca 2005 r.

Sekretarz

Prezes

H. Jung

H. Legal